

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 25 cts.

4,00

FRS

Vanaf toekomende Week

publiceren wij een nieuwe roman

DE GOOCHELPRINS

EEN GROOT ONUITGEGEVEN WERK VAN

ROBERT HOUDIN

DE GROOTSTE GOOCHELAAR ALLER TIJDEN

ONZE PRIJSVRAGEN

SPLITS de talrijke antwoorden welke ons toegezonden worden telkens we een prijsvraag organiseren, heb ik moeten vaststellen, dat vele onze vrienden er niet aan deelnemen, hoogst waarschijnlijk omdat het wat inspanning vergt.

Zij zouden wel gaarne een prijs willen winnen, en hun naam vermeld zien in de lijst der winnaars. Maar het is te veel van hen gevraagd om enkele boeken na te slaan en links en rechts naar boeken te doen om het juiste antwoord op onze vragen te kennen. En dat vind ik erg spijtig!

Aan al deze lezers wil ik hier een anekdote vertellen uit het leven van de beroemde Engelse mechaniker John Harrison, die in de XVIII eeuw leefde en een grote plaats in de geschiedenis van de wetenschap en van zijn land heeft veroverd.

De jonge John was een zeer knap schrijnwerker in zijn provinciestadje. Hij was maar weinig ontwikkeld en arm. Op zekere dag beloofde het parlement van Londen een prijs van tien duizend pond sterling (in die tijd een enorm fortuin) aan hem die een exacte uurwerk zou uitvinden. (Ik kan jullie hier spijtig genoeg niet uitleggen waarin dit toelust bestaat.)

De jonge Harrison zei eenvoudig:

— Ik wil die prijs winnen!

En hij liet zijn schrijnwerkersgereg, zijn familie en zijn triestige provinciestadje in de steek om zich naar Londen te begeven, waar hij in de leer ging bij een uurwerkmaker.

Hij werkte gedurende 40 jaar, (jawel, jullie hebben goed gelezen, veertig jaar!) aan zijn uitvinding. En hij won de prijs! Is dat niet bewonderenswaardig? Dit bewijst dat, wanneer men werkelijk iets wil verwezenlijken, men zijn doel steeds kan bereiken dank zij een hardnekkige wilskracht.

En aan een prijsvraag deelnemen is toch veel gemakkelijker nietwaar, vrienden?

GEHEIME BOODSCHAP

aan de Clubleden.

13. 4. 6. 5. 1. 12. 6. 15. 24. 18. 14.
7. 12. 6. 1. 5. 6. 1. 14. 9. 1. 9. 16.
14. 4. 19. 13. 6. 1. 5. 6. 24. 6. 6. 11.
6. 6. 1. 1. 12. 6. 15. 24. 6. 7. 4.
29. 9. 1. + 11. 24. 12. 11. 6. 1. 16.
19. 15. 22. 11. 6. + 5. 6. 13. 5. 13.
20. 8. 12. 6. 5. 6. 1. 12. 18. 5. 6.
7. 18. 20. 8. 4. 4. 1. 8. 6. 12. 5.

KEN JE LAND!

Het stemmig hoekje uit No 19 bevindt zich op de Grote Markt van Brussel.

En wie weet waar deze drie prachtige torens zich in de blauwe hemel verheffen?

EVEN LACHEN

LICHAAMSOEFENINGEN

Leraars: Jongens, nu heb ik nog een extra-oefeningetje, waarbij al je spieren in werking komen!

Joppie Slim: Ook onze lachspieren, mijnheer?

(Ongezonnen door Peter VAN ACKER, Brussel.)

HET TELEFOONTJE

EEN jonge luitenant had reeds verschillende verkeerde telefoonnummers gedraaid, en ten slotte kwam hij weer op een slecht adres terecht en hij maakte zich razend kwaad. De luitenant schold de persoon aan het ander eind van de draad de huld vol. Deze antwoorde echter op een scherpe toon:

— Weet U met wie U spreekt?

— Neen.

— Ik ben general van Mil

Een ogenblik stilte en dan vraagt de jonge luitenant plots op een gekalmde toon:

— En weet U wie ik ben?

— Neen!

— God zij dank!

ONZE FOTOPRIJSVRAAG

georganiseerd met medewerking van het « Syndicat d'Initiative » van Chimay-Virelles

Aandacht, vrienden! Vergeet niet dat jullie antwoorden samen met een foto van het meer van Virelles moeten ingezonden worden vóór 15 September, aan **KUIJFE**, Lombaardsstraat, 55, Brussel. Verliest deze datum niet uit het oog!

Herinneren we er hier even aan, dat met deze prijsvraag 20.000 Frs. prachtige prijzen te winnen vallen!

EEN TOPPUNT

MEN vertelt, dat tijdens een oponthoud te Loreto Marquez een scheepspassagier angetast werd door de slaapziekte en als dood beschouwd werd. Na het verloop van de wettelijke termijn werd de ongelukkige in een kist op een wagen geworpen en door een groepje matrozen naar het kerkhof gevoerd. Maar onderweg ontwaakte de reiziger en hij begreep dadelijk wat er met hem gebeurde. Hij slaagde er in zijn lichte houten kist te vernielen en sprong recht op de wagen terwijl de begeleidende matrozen hals over kop op de vlucht sloegen.

De man was de dodendans wel ontspongen, maar de geschiedenis kreeg een staartje. Daar de zaak opspraak verwet had, moest hij voor het tribunaal verschijnen.

Bij het einde van de zitting vroeg hij aan de tolk:

— En dan?

— Wel, je komt er af met zes maanden hechtenis!

— Ik? En waarom?

— Omdat U een begrafenis gestoofd heeft!

ONZE BRIEVENBUS

CLUBKRONIEK.

Deze week hebben we het genoegen weer enkele nieuwe leden in onze Kuifclub te begroeten. Hier volgen hun naam: **Joris GOVAERTS** van Tessenderloo, **Roland VANDERCRAM** van Brussel, **Frans DE GROOTE** van Alost, **Wim JANSSENS** van Tesselt en **Willems VAN DER MEULEN** van Edgem. En wie komt volgende week aan de beurt?

★

T KWESTDELKE, Heverlee. — De zaak van het abonnement is dus eindelijk opgeknapt. Het was me zeer aangenaam te horen van mijn wettelijke te vernemen. Via is het nieuwe verhaal van de Strato H. 22 niet interessant? Weltra verschijnt er een nieuwe roman in ons blad en wel van een Belgisch schrijver. Je suggereert nog eens de nieuwe rubriek in KUIJFE heb ik genoteerd. Op het gepast moment zullen we er misschien kunnen op ingaan. Met mijn hartelijkste groeten.

ERICA BECKX, Hasselt. — De stad waar onze nieuwe vrienden Hassan en Kaddoor hun vrolijke avonturen beleefd hebben, is thans de hoofdstad van Irak. Er wonen nu ongeveer 225.000 mensen in Bagdad. Met mijn hartelijkste groeten.

MARCEL DOCHET, Anderlecht. — Heb je reeds nieuwe leden aangevraagd voor je afdeling van onze club, Marcel? Ik zie met belangstelling de mededeling van je namen en adressen tegemoet. Wanneer je me nog schriftelijk in geïnformeert, dan moet je een rooster van het formaat 10 x 10 maken, want anders vraagt de ontcijfering te veel werk. Hartelijk!

HEDWIG SPELERS, Diksmuide. — Hoe staat het met het examen, Hedwig? Zal je een goede uitslag bekomen op het einde van het schooljaar? Binnenkort verschijnt er een nieuw avontuur van KUIJFE en zijn vrienden in ons blad, en dat wordt stellig het schoonste verhaal dat Hergé reeds getekend heeft! Met mijn hartelijkste groeten.

De nieuwe avonturen van CORENTIN FELDOE

Tekst en tekeningen van P. Cuvelier

ONDER VOORWENDEL DE SOLDATEN TE HELPEN,
TRACHTEN DE MONGOLEN HEN OP EEN DWAAL-
SPOOR TE BRENGEN.

TSJANG MOET HET OPGEVEN...

MAAR DE HALFVERSTIKTE CORENTIN MOET
PLOTSELING NIEZEN TEN GEVOLGE VAN HET
DOOR DE PAARDEN OPGEJAAGDE STOP...

ONZE VRIENDEN WORDEN DADELIJK OVER-
ROMPELD.

(Wordt voortgezet.)

Hassan de Dief van Bagdad

door Jacques Laudy

De jonge Hassan en zijn vriend Kaddoor terroriseren op hun manier de winkeliers van Bagdad. Gisteren hebben ze nog een wijnhandelaar bestolen. Hassan is op het nippertje aan de woede van de handelaar ontsnapt, maar Kaddoor heeft niet zoveel geluk gehad.

HASSAN IS ER VAN ONDER GETROKKEN EN LAAT ZIJN VRIEND KADDOOR AAN DE WOEDE VAN DE HANDELAAR OVER. DE JONGE KEREL VALT BIJ ZIJN VADER IBRAHIM BINNEN.

Dat God U een goede dag schenke o vader!

En aan U eveneens mijn zoon; van waar komt je reeds zo roer?

Antwoord niet! Ik zie reeds aan je gezicht dat je nog ergens een heldendaad bedreven hebt, ongetwijfeld in het gezelschap van Kaddoor.

Maar neen, ik verzeker je... ik... ik...

Genoeg! Maar geloof me vrij: eens komt de dag waarop je de waarde van die wijze woorden uit de Koran zult ondervinden: Wie goed handelt vindt de vrede, en wie slecht leeft zal er spijt over krijgen!

MAAR MET HET OPGAAN VAN DE ZON IS DE VADERLIJKE RAADGEVING ALS DAUW VERDAMPPT.

Wel Kaddoor, hoe is het afgelopen?

Vraag dat aan mijn rug! Hij is zo blauw als een tros rijpe dadels!

In de grond leveren al deze strooptochten ons niet veel op. Zouden we niet eens iemand een goede poets bakken?

Wat voor een grap?

Wel, dat is eenvoudig: je gaat de slofjes wegnemen die de gelovigen bij de ingang van de moskee laten staan. Dat wordt iets machtigs!

Maar ben je wel zeker dat er geen gevaar bestaat?

Niet het minst! Vooruit!

Goed!

Een uur later

Mijn sloffen!

ماين صلابات

Hi! Pssst! Langs hier!!!

Goed door elkaar gemengd!

Ziehier uw sloffen!

Maar Kaddoor heeft een verkeerd gebaar gemaakt en...

!!!

Aie! Oei! Oei! Allah!

En eens te meer mag Kaddoor de rekening betalen van zijn vriend Hassan.

(Wordt voortgezet.)

• DE STRATO H.22 - de nieuwe avonturen van Jo en Jetje •

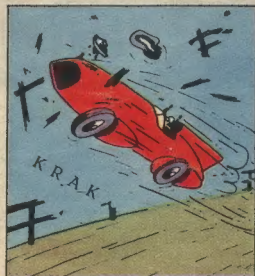
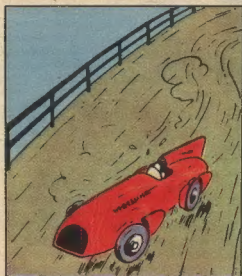
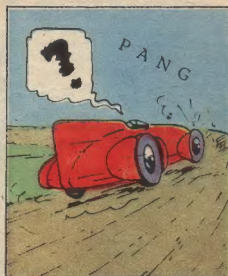
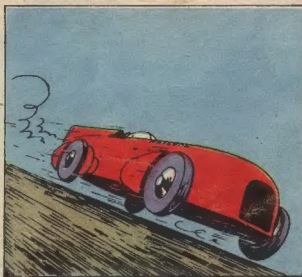
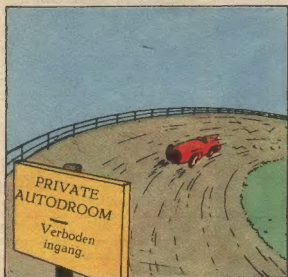
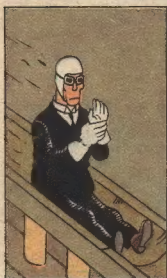
De snelheidsmaniek Mr. Pump zoekt voortdurend tijd te winnen. Daarom doet hij al zijn daden chronometreeren om alle dagen wat genoegens te kunnen beleven aan het naerhalen van zijn eigen records.

EEN GOEDE DAG!...
EEN ZEER GOEDE DAG!...
OM ME TE BELONEN GA
IK EEN AUTOTOCHTJE
MAKEN...

HALLO ?...
LAAT MIJN NIEUWE
« MÈTEOR » VOORRIJ-
DEN... IK KOM BINNEN
42 SEKONDEN...

DE VALLEN DER VREES

DOOR A. CONAN DOYLE

NU, ontving hij de bezoeker. Daar hoorden ze een vreemde stap dan een onbekende stem. Toen viel de deur dicht, een sleutel knarste; hun prooi zou hen niet ontsnappen. Tijger Cormac schoot in een zo huiverig wakkende lach, dat Mac Ginty zijn hand voor diens mond duwde.

— Kalm aan, jonge dwaas... mompelde hij. Ge zoed alles nog in de war stoupen.

Weer luisterden ze met gespannen aandacht. Het rumoer van een gesprek bereikte hen vanuit een naburig kamer. Het leek wel of daar geen einde meer aan kwam. Plots opende men de deur, en Mac Murdo verscheen, een vinger op de lippen.

Hij kwam tot bij de tafel en bekeek één voor één al zijn medeplichtigen.

Eindelijk riep Mac Ginty uit: « Wel, is hij daar? Is Birdy Edwards daar? »

— Ja, antwoordde Mac Murdo, traag en uitgemeten. Birdy Edwards is daar: Ik ben Birdy Edwards.

Vreemd, benarrend stil was het: de kamer leek wel ledig, zo stil was het. Alkeid stil. De waterketel op de kachel floot. Zeven lijk-witte aangezichten waren opgerezen, zeven mannen staarden met hopeloze schrik naar de man die, hen van uit de hoogte aankeek.

Toen, plots een groot gedruis van stukgoede ruiten. Geweerloos blonken in de raamopening, gordijnen rinkelden tegen de grond. Grommend als een gekwetste beer, sprong Mac Ginty naar de half openstaande deur; een dreigende revolver en de blauwe ogen van kapitein Marwin, die hem streng aankeek, deden hem terugdeinzen tot aan zijn stoel.

— Zo, daar zit ge beter, raadslid, zei deze die we tot nog toe Mac Murdo noemden. En gij, Baldwin, laat dat dingetje daar steken, als ge geen kennis met de koord wilt maken. Vooruit, gehoorzamen of zowaar ik hier sta... Zo, zo is het goed! Veertig goed gewapende mannen zijn hier in huis; berekent uw kansen, heren! Marwin, maak u van hen meester.

Ik ben u wel een woordje uitleg verschuldigd, voordat we van elkaar scheiden, zei de man die ze in de val gelokt had. Wellicht zien we malikander niet meer weer, tenzij vóór de rechter. Ondertussen wil ik u een paar redenen tot nadenken bezorgen... Nu weet u wie ik ben! Eindelijk kan ik met open kaarten spelen. Ik ben Birdy Edwards, van het Pinkerton-agentschap. Men had mij uitverkoren om uw bende uit te roeien, en ik kreeg dus een moeilijk en gevaarlijk karwei'tje op te knappen. Niemand wist er iets van; niemand, bloedverwant noch vriend, zelfs de intiemste niet, niemand tenzij kapitein Marwin en mijn overheid. Deze avond is God zij dank het spelletje uitgespeeld en ik heb het gewonnen... U verkeert in de mening dat het spelletje niet uit is? Goed! Ik zal op mijn hoede zijn. Een gewaarschuwd man is er twee waard. In ieder geval, ik ken er verscheidene onder u die daar de kans noch de gelegenheid niet meer voor zullen krijgen, en als ik dit zeg, bedoel ik niet die

KORTE INHOUD.

De kasteelheer Douglas werd te Blistone vermoord, Sherlock Holmes begeeft zich ter plaatse en ontdekt weldra dat de kasteelheer niet dood is. Het lijkt dat voor het zijne gehouden werd is dat van een Amerikaan die in het kasteel binnengedrongen was om Douglas te vermoorden. Deze laatste verklaart dat hij de man neergeschoten heeft in staat van wettelijke zelfverdediging, en hij maakt aan Sherlock Holmes een geschreven verslag over van de gebeurtenissen welke tot deze ontdekking geleid hebben. In dat verslag is er sprake van een jonge Ier Mac Murdo, (is het Douglas zelf?). Deze jonge man staat zich in de vallei van de Vermissa aan bij een geheime vereniging, die slechts een verkapt terroristenbende is. Mac Murdo maakt er kennis met een meisje: Ettie Shafter en hij geraakt er verliefd op. Maar hij heeft af te rekenen met een mededinger: Teddy Baldwin. Onder de leiding en het toezicht van Mac Ginty, de leider van de geheime vereniging, ontloopt Mac Murdo zich weldra tot een doornwinderd bandiet. De bevrerde Ettie Shafter smeekt de jonge Ier om het pad der middelen, dat hij beuendelt, op te geven. Mac Murdo weigert. Daarna verklaart de jonge Ier aan de geheime vereniging dat hij vernomen heeft dat een privé-detectief, Birdy Edwards, hun op de hiel zit, en hij stelt voor om deze ongewenste gast in een hinderlaag te lokken. Het dool veronglukt, hij bij hem de leden van de geheime vereniging. En dan gebeurt er iets totaal onverwachts: Mac Murdo werpt zijn masker af en bekent dat hij Birdy Edwards is, Ondertussen werd het huis omsingeld door de politie.

op zich wachten. Ik werd lid van uw duivelse vereniging, en werd raadslid. Misschien zou ge beweren dat ik niet beter was dan gij? Vertelt daaromrent wat ge wilt; ik heb u vast! Wilt ge overigens de waarheid kennen? Ik werd zoals ge u wel herinneren zult, aangewezen om de oude Stranger te gaan bestraffen; de nodige tijd om hem te waarschuwen had ik niet, maar Baldwin zal nog wel weten dat ik het was die hem tegenhield toen hij hem doden wilde. Nietwaar, Baldwin? Om uw gunst te blijven bewaren, was ik verplicht u sommige wenken en raadgevingen te verstrekken; die welke ik niet vermijden kon. Bij gemis aan voldoende inlichtingen, kon ik Dunn en Menzies niet redden; maar als de moordenaars de gaig ontkomen, dan zal het toch mijn schuld niet zijn. Chester Wilcox waarschuwde ik, voordat we zijn huis de lucht inbliezen. Toen het dan ook werd opgeblazen, was hij met heel zijn familie in veiligheid. Veel moorden heb ik wel moeten laten begaan, tot mijn grote spijt; maar wilt ge u de moeite geven even na te denken: hoe dikwijls is het niet voorgevallen dat ergens een man stond op te wachten, en dat die man niet kwam, of dat ge een man bij hem aan huis gijng opwachten en dat hij in de stad was, of omgekeerd. Herinnert ge u dat nu? Wel, dit alles was mijn werk!

— Verrader! siste Mac Ginty tussen zijn tanden.

— Ja, ja, noem mij zoals ge verkiest, als dat uw gemoed wat ontlasten kan. Gij en uw gelijken handelt hier als de vijanden van God en de mensen: het was hoog tijd dat iemand daar paal en perk aan stelde, hoeg tijd dat iemand zich stelde tussen u en die sukkel. Daarvoor bestond slechts een middel, en dat middel heb ik dan ook aangewend. Ik, een verrader? Ik meen toch te weten dat er heel wat mensen zullen te vinden zijn die me als hun bevrijder zullen begroeten, wanneer ze vernemen zullen dat ik in de hel ben gegaan om ze te verlossen. En daarmee heb ik alles gezegd wat ik u te zeggen had; oh! ja, dit nog... Op mijn Stevensdags zal ik met minder droefheid heengaan na wat ik hier in deze vallei heb kunnen berichten. En nu, ruim dit alles hier op, en vooruit, op weg!...

Toen Scalan's avonds werd aangezoekt om een brief over te brengen naar miss Ettie Shafter, had hij dat aangenomen met een knipgoeje en een veel betekennend glimlachje. 's Anderendaags, heel vroeg in de morgen, voerde een speciale trein twee reizigers met zich mee: een zeer mooie vrouw en een man, die klaarblijkelijk niet wilde herkend worden. De reis verliep zonder oponthoud en zonder last. Ettie en haar verloofde zouden nooit meer een voet zetten in de vallei der vrees. Tien dagen later trouwden ze te Chicago, in tegenwoordigheid van de oude Shafter.

Het proces van de Schuimers werd behandeld op een plaats die ver afgelegen was, zodat de invloed van hun trawanten zich niet kon doen gelden. Ze werden zich tevergeefs; tevergeefs ook liet de vereniging

Ik ben Birdy Edwards!

zestigstal van uw spitsbroeders, die van avond in de gevangenis zullen overnachten. Eerlijkheidshalve moet ik u bekennen dat ik niet kan aannemen dat er zo iets als uw vereniging bestaan kon, toen men mij met de opdracht belastte. Ik wist hoe ik het aan boord moest leggen om ingang te vinden bij u; ik beweerde last te hebben met het gerecht, en de beoogde uitslag liet niet

het geld rollen om ze te redden, die niets baatte. Mac Ginty eindigde op de galei; toen die woesteling zijn laatste uur zag naderen werd hij zeer kleintjes en nederig. Acht van zijn medeplichtigen deelden hetzelfde lot. Vijftig anderen liepen verschillende gevangenisstraffen op. Het werk van Birdy Edwards was volbracht.

Ted Baldwin nochtans, de Willabys en enige van de ergste onderdanen van de bende waren de dans ontsprongen. Tien jaar lang lieten ze niets meer over zich horen tot op ze zekere dag weer op vrije voeten stonden; die dag zag Edwards in, dat ze hem geen rust zouden gunnen. Zij hadden gezworen de dood van hun makkers te wreken door zijn dood; geen middel daartoe lieten ze onbenut. Ze lieten hem geen ogenblik respijt. Ongenadig zaten ze hem op de hieken. Ze verjaagden hem uit Chicago, na twee mishikte moordaanslagen. Het had hem overigens niet veel gescheeld of Edwards had er moeten aan geloven. Onder de bescherming van een valse naam zocht hij een toevlucht in Californië; lange tijd was zijn verblijf aldaar versomberd door de dood van zijn vrouw. Eens te meer ontspanne hij ter nauwernood aan de moordenaars, en ging toen werken onder de naam Douglas ergens op een verlaten plaats, diep in de bergen, waar hij met een vennoot — een zekere Barker — een fortuin verzamelde. Daar ook werd hij gewaarachtigd dat zijn vervolgers zijn spoor terug ontdekten hadden, en hij vluchtte nog net op tijd naar Engeland. Daar trouwde hij voor de tweede maal, met een vrouw die hem waardig was; zo kwam het dat John Douglas vijf jaar doorbracht in het graafschap Sussex, als een landeinde: zijn verblijf aldaar werd dan verstoord door de gebeurtenissen van het Birlstone-kasteel.

NASPEL

John Douglas werd door de politie verwezen naar het Assisenhof dat hem vrijsprak, oordelend dat hij gehandeld had uit wet-tige zelfverdediging.

— Stuur hem in 's hemelsnaam weg uit

Engeland. Hier holmes aan zijn vrouw geschreven. Hier is hij niet in veiligheid. Een nog groter gevaar dan alle voorgaande bedreigt hem hier.

Twee maanden verliepen. De herinnering aan de zaak begon stilaan te vervagen in de gedachten van de mensen. toen, plots, op zekere morgen, een zeer raadselachtig briefje in onze brievenbus werd gestopt. Daar stond niets anders op dan de volgende woorden: «Mijn God, mijn God, mijn heer Holmes!» Geen adres, geen handtekening. Toen ik dit vreemd bericht las, schoot ik in een lach. Holmes echter was akelig ernstig.

Dat betekende een of andere verschrikkelijke gebeurtenis, zei hij me. Met zwaar gerpimpel voorhoofd, strekte hij zich op zijn zettel uit. Als de avond reeds inviel kwam onze hospita, mevrouw Hudson, het bezoek aankondigen van een gentleman die mijnheer Holmes dadelijk wenste te spreken over een zeer dringende kwestie; terwijl ze nog sprak trad onze vriend van het kasteel, mijnheer Barker binnen.

— Ik heb schrikkelijk slecht nieuws, mijnheer Holmes! zei hij.

— Dat dacht ik wel, zei Holmes.

Het gaat over die ongelukkige Douglas. Men zegt me dat hij in werkelijkheid Edwards heet, maar voor mij zal hij immer John Douglas zijn uit Benito Canon. Ik heb u gemeld dat hij drie weken geleden scheep ging met zijn vrouw, met bestemming naar Zuid-Afrika, op de *Palmyre*.

— Inderdaad.

— Verleden nacht kwam dit schip toe in de Kaap, en deze morgen ontving ik van de hand van mevrouw Douglas volgend cablogram: *Jack door een windstoot over boord geworpen, verdwenen ter hoogte van Sint-Helena. Weten niet hoe ongeluk voorviel.* Irv Douglas.

— Zo zit dat dus, mompelde Holmes. Wel ik twijfel er niet aan dat dit ongeluk drommels goed werd voorbereid.

— Met andere woorden gezegd, geloof u niet aan een ongeluk?

— Neen.

— Een moord dan?
— Ongewijfeld.
— Dat dacht ik ook. Die verwenste Schumers, die moordlustige monsters!...
— Neen, neen, beste heer, zei Holmes. Hier schuilt meer achter. Dat verraadt een meesterhand. Als er ergens iets van Moriarty achter schuilt, laat ik me niet om de tuin leiden. Deze keer ging het niet van Amerika uit, maar wel van Engeland.

— Die man, waarover ge het hebt, hoe werd die met deze zaak vermengd?

— Ik weet maar één ding, namelijk dat ik er het eerste woord over vernam door een van zijn kuitanten. Onze Amerikanen hebben het goed aan boord geleid; daar hun werkterrein overgebracht werd naar Engeland, hebben ze gedaan wat elke misdadiger had kunnen doen; ze hebben hun zaak in handen gegeven van dit orakel van de moord. Eerst en vooral zal hij er genoegen mee genomen hebben het slachtoffer op te zoeken. Dan zal hij een uitvoeringsprogramma hebben opgesteld. Als hij daarna, langs de kranten om, de mislukte poging van Baldwin zal vernemen hebben, is hij zelf, in eigen persoon, opgetreden, met zijn gewoon brio en meesterschap. Toen we nog in Birlstone waren, hebt u gehoord, hoe ik uw vriend waarschuwde voor een nog veel groter gevaar. Had ik gelijk of niet?

Barker bonkte met zijn twee vuisten op zijn hoofd, in razende onmacht.

— Dan moeten wij het daar maar bij laten? Zal dat duivels personage nooit iemand op zijn weg ontmoeten die hem aan kan?

— Dat zeg ik niet, zei Holmes, die in de verte scheen te staren; ik beweer niet dat men hem niet klein kan krijgen. Maar laat me de tijd, gun me de tijd.

En stilzittend bleven we enige minuten staan, terwijl zijn vorsende en peilende ogen de toekomst trachtten te doorboren...

EINDE

Copyright by Ed. De Visscher, Brussel,
Tekeningen Edmond-T. Germain.

DE GOOCHELPRINS

TOTNOGTOE hebben we reeds drie romans gepubliceerd, allen van een verschillend genre: «Planeten voeren oorlog», van H.-G. Wells, een fantastisch verhaal, «Op Zee», van kapitein Mayne-Reid, een boeiend avontuur, en «In de Vallei der Vrees», van Conan Doyle, een echte politieroman.

Het nieuwe vervolgverhaal dat nu in

«Kuijfe» gaat verschijnen, is weer van een totaal verschillende aard. Men kan het eigenlijk geen roman noemen, want het is een autobiographie van een zeer eigenaardig man: Robert Houdin, de prins der goochelaars!

Robert Houdin heeft zo'n handigheids verworven in zijn kunst, dat zijn naam in de wereld der goochelaars spreekwoordelijk geworden is. Maar deze geheimzinnige kerel, die Houdin geweest is, heeft zich veel vlijt en oefening moeten getroosten om de perfectie in zijn vak te bereiken. Zijn leven lang heeft hij gestreden, eerst om zijn niet alledaagse roeping te kunnen volgen, en daarna om een nieuwe opvatting van de goochelkunst te doen ingang vinden.

Robert Houdin heeft zijn herinneringen neergeschreven, en uit deze bron werd het verhaal geput, dat we vanaf volgende week zullen publiceren. Jullie zullen er een wilskrachtige jonge kerel leren in kennen, en een werkzame en doordrijvende jonge man, die al zijn gaven tot hun volle ontplooiing heeft gebracht. Het hoeft niet gezegd, dat er aan het leven van deze prins der goochelaars een vrolijke kant verbonden was. En Houdin heeft zijn buitengewone eigenschappen ook ten dienste gesteld van zijn land.

Vanaf volgende week krijgen jullie in «Kuijfe» de wonderbare levensgeschiedenis te lezen van Robert Houdin:

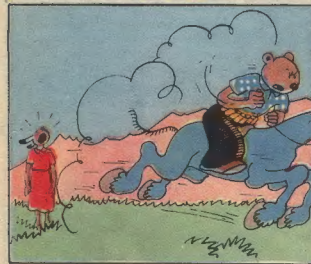
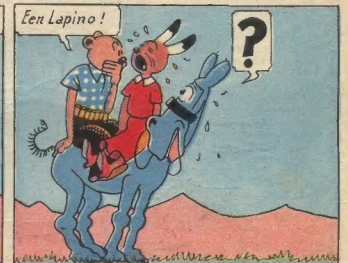
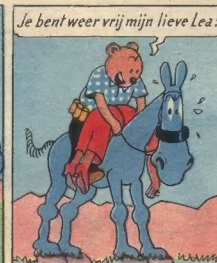
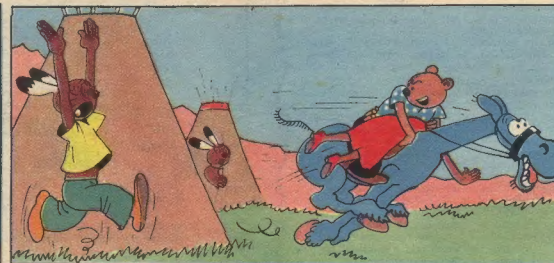
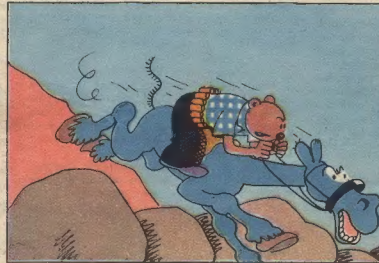
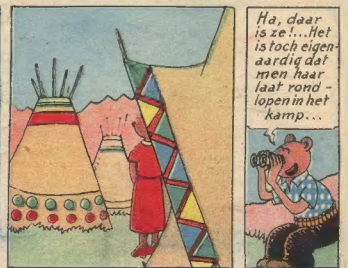
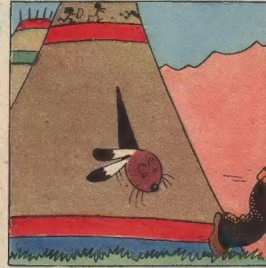
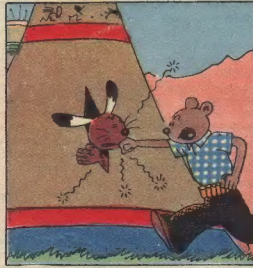
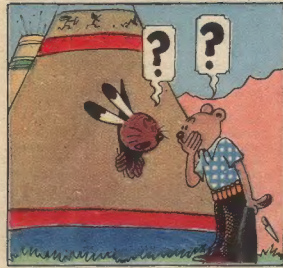
«DE GOOCHELPRINS.»

de avonturen van Leo en Lea in het land der Lapinos

door Hergé

KUIFJE in de Bioskoop

DE ACTUALITEITEN

Er gaat geen dag voorbij of men vraagt me om aanduidingen omtrent het gebruik van kleine elektrische motoren. Het zal jullie dus wel geïnteresseerd doen, wanneer ik er vandaag een en ander over vertel.

Eerste vraag: mag men die motoren rechtstreeks aansluiten aan een stopcontact? Antwoord: Neen. Om die wijze mogen enkel de kleine speciale motoren aangeschakeld worden, die zwaar en sterk genoeg zijn, en nu zo ongeveer 2.000 frs. kosten (voor naamachines, cinema's, enz.).

Gewoonlijk komen jullie tegen 50 à 300 frs. motoren met lage spanning, waarvoor men slechts een stroom van 4 à 20 volts nodig heeft, stroom die bijgevolg geen gevaar oplevert: als jullie uw vingers op de blote draad plaatst, zullen jullie hoognaamds niets voelen. Die motoren werken dus allen op een of meerdere batterijen of accumulatoren.

Men onderscheidt nochtans die kleine motoren in twee categorieën. De eenvoudigste bestaan uit draadtelde kloosen, stervormig rond de as geplaatst, wat men een « rotor » of « geïnducteerde » noemt. Die « rotor » draait tusschen de tanden van een permanente magneet, zonder draad.

Indien goed gebouwd, zijn ze voorlief, daar ze weinig verbruiken en toch sterk genoeg zijn. Is de magneet niet van prima-kwaliteit, dan verliest hij stilaan zijn aanspraak bij stilaan zijn

Electro-magneet.

trekingskracht, wordt minder sterk, en het valt voor dat ze helemaal niet meer werken. Deze motoren draaien slechts met gelijkstroom, dit wil zeggen met batterijen of accumulatoren.

De andere hebben dezelfde rotor. Maar de magneet wordt vervangen door een electro-magneet, bestaande uit een of meer kloosen en een metalen kern, vijf uitlopers rond de motor lopen. Die electro-magneet heet « stator » of « inductor ». Deze motoren verbruiken meer dan de andere, vermits men stroom nodig heeft om de inductor te voeden. Doch ze behouden hun hoedanigheden. Het grootste voordeel ervan is, dat men ze zowel met wissel- als met gelijkstroom kan gebruiken. Dat zijn de « universele » motoren. Als jullie er zo een hebben, kunnen jullie hem op gang brengen met een kleine transformator (van een bel of groter); deze kan dadelijk aangeschakeld worden (als jullie wisselstroom hebben op uw appartement); de transformator, die zelf weinig verbruikt, zal jullie wisselstroom bezorgen met lage spanning, die nodig is voor de motor, en hij is niet gevaarlijk. Dit toestel kost 100 à 350 frs. Dat lijkt wel veel maar ten eerste is het altijd klaar om te draaien, en ten tweede moet je nu geen batterijen meer kopen.

ERNEST CLAES

menig jonge boekenvriend afgevraagd hebben, of de vrolijke held van « De Witte » mag eenzelfde naam hebben, of de sympathieke schrijver van dit Vlaamse jongensboek. Wel ja, alhoewel de Wittekoop zich bij zijn examen in de drukkerij van Averbode Ludovic Verheyden noemt, is hij op zijn minst een dubbelganger, zonet de jonge Ernest Claes zelf!

Ernest Claes, die met Tijl Uilenspiegel meer dan de familienaam gemeen heeft, is na zijn verblijf op de lagere school van Zichem, werkelijk in de drukkerij van de Witheren van Averbode terecht gekomen, en is dus langs een drukkerijdeur, net als die andere grote Brabantse auteur: Antoon Coolen, in het huis der fraaie letteren binnengekomen.

Met de literatuur heeft Claes kennis gemaakt in het rommelkot van de Zichemse school waar hij tijdens een strafuur « De Leeuw van Vlaanderen » van Hendrik Conscience gevonden en gelezen heeft.

In de drukkerij werd hij gauw opgemerkt, en men stelde de leergierige drukkersgast in de gelegenheid om de lessen van het college van Herentals te volgen. Daar maakte hij kennis met drie andere schrijvers, die samen met

Conscience zijn leermeesters zouden worden: Stijn Streuvels, Hildebrand, de auteur van « CAMERA OBSCURA » en Multatuli, de vader van « MAX HAVELAAR ».

Het vertellersbloed van vader Claes werd wakker in zijn zoon. Nest wou ook schrijver worden en hij begon zijn eerste literaire opstellen te maken, waarvan er sommige in studentijdschriften gepubliceerd werden.

Na zijn collegejaren kwam Claes weer in de kloosterdrukkerij van Averbode terecht, waar hij nu redakteur werd van de talrijke week- en maandbladen die er uitgegeven werden. Hij bleef er echter niet lang, want een jaar later liet hij zich inschrijven in de faculteit der Wijsbegeerte en Letteren van de Leuvense Universiteit. In deze hertogelijke stede werd « De Witte » geboren, het boek dat in ontelare herdrukken het hele land overvloed heeft. En « De Witte » heeft veel broers en nonkels en tanten gekregen: « Herman Coene », « Wannes Rops », « Clementin », « Charelle Dop », « Kabeke », « Pastoor Campens », « Kiki », enz.

Samen met zijn vrienden Felix Timmermans en Jozef Simons, heeft Ernest Claes ook in het buitenland als Vlaams heimatverteller naam gemaakt. « De Witte » werd vertaald in verschillende talen en verschillende van zijn boeken in 't Frans, Duits, Tsjechisch en Sloveens vertaald.

We verwachten nog vele boeiende verhalen van de laatste grote Vlaamse heimat-schrijvers!

Johan de Brabander.

De vader van « De Witte ».

zien is, moet hij er tijdig bij zijn. Hoeveel belangrijke of dramatische gebeurtenissen zouden voor het nageslacht niet verloren gaan, indien er geen filmreporters waren die ze op een strookje celluloid vastgelegd hadden?

Het zou verkeerd zijn de actualiteitsfilms als een minderwaardig genre te beschouwen, en ze slechts een voorbijgaand belang toe te kennen. Deze actualiteiten vormen een onschatbare historische documentatie welke veel getrouwer dan een eenvoudige foto of dagbladartikels een beeld weergeven van een bepaalde gebeurtenis.

Door een knappe montage van al deze filmbeelden kan men interessante historische films maken met een reële waarde. Herinneren we ons maar even de bekende reeks welke in Amerika door Frank Capra gemaakt werd.

Niet alleen heeft deze reeks ons een duidelijk beeld gebracht van de voorgeschiedenis van de tweede wereldoorlog, maar deze films hebben eveneens miljoenen mensen doen begrijpen welke grootse dingen zij geleefd hebben en in welk een machtig schouwspel zij misschien een rol gespeeld hebben.

En is dat soms geen prachtig resultaat? DE CAMERAMAN.

KNUTSEL

Je mee?

TEDDY BILL, De Grenswachter

TWEEDE
DEEL
door
LE RALLIC

Een spoorwagenaatschappij breidt haar net uit in de Far-West, maar een concurrerende compagnie, de West Traffic, organiseert allerlei aanslagen om de werken in de war te sturen. Teddy Bill verdankt de W. T., komt tussen beide,

maar wordt te Denver ontvoerd. Tony, Ramon en miss Olivia, die nog altijd te Denver waren, organiseren in deze stad een expeditie om hem te bevrijden. De tocht levert echter geen resultaat op.

ZOHAAST ALLES TERUG RUSTIG GEWORDEN IS, DOET DE BESTUURDER VAN DE W. T. HET SLOT VAN DE DEUR SPRINGEN.

21 VERVLOEKT LAND ! MEN KAN U HIER BESTELLEN ZONDER DAT DE POLITIE VERVOERT !

HIJ LOOPT DADELIJK RAZEND NAAR DE SHERIFF.

IK ZAL HEM EENS KORDAAT TERECHT- WIJZEN !

NU MOET ER GEHANDELD WORDEN !

WOEDEND MAAKT DE BESTUURDER ZIJN BEKLAG BIJ DE SHERIFF.

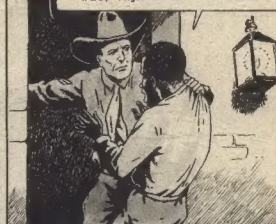
TONY SPRINGT IN HET GEBOUW EN ONT- MOET DE HUISNECHT.

DADELIJK NAAR DE KELDER !

WAAR IS DE MAN DIE HIER OPGESLOTEN WAS ?

WEG, MIJNHEER ! ONTVOERD !

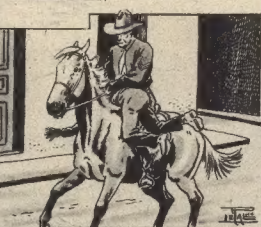

ZO JE NIET SPREEKT, IS JE LAATSTE UUR GESLAGEN !

GENADE MENEER, IK ZAL ALLES ZEGGEN !

TONY DUWT DE NEGER NAAR BUITEN, SPRINGT OP ZIJN PAARD EN VOERT DE GEVANGENE MEE.

MAAR DE ONTVOERING WERD OPGEMERKT DOOR HET HUISPERSONEEL DAT ZICH IN EEN KAMER VERBORGEN HIELD.

MAAR HIJ GAAT HEM DODEN !

OP DE RANCH VAN JEFFRY SMITH BE- SPREEKT MEN DE MISLUKTE EXPEDITIE.

EN IK HERHAAL HET : ALLES IS NOG NIET VERLOREN !

OP DAT MOMENT KOMT TONY OP DE RANCH TOE.

WAAR HEB JE DIE NEGER OPGEVIST, TONY ?

NA HET VERTREK VAN DE DIRECTEUR WIJST DE SHERIFF HEM AAN EEN VAN ZIJN MAN- NEN.

VOLG DEZE KEREL, EN GA HEM OVERAL GOED NA !

(Wordt voortgezet.)

MEN vraagt zich soms al eens af hoe de mensen uit de Oudheid leefden, en wanneer men zich die vraag stelt, dan valt het op dat het haast even onmogelijk is om in het geheim van hun levenswijze door te dringen als in de geheimen welke rond het leven van de maan of de planeet Mars hangen. Wat moeten zij

het toen moeilijk gehad hebben, want hoeveel comfortabele dingen die ons onontbeerlijk zijn,

hebben zij niet moeten missen? Ja, hun leven moet ongetwijfeld niet aangenam geweest zijn!

Wie dat zou menen, vergist zich heestig! Het leven der oude Egyptenaren, ten tijde van de Pharaos, was veel vrolijker en rustiger dan ons koortsachtig bestaan. De onderdanen van Ramses en al die andere Egyptische koningen, beschikten weliswaar niet over prachtige limousines, noch over radio's, telefoons en vliegtuigen, maar zij hadden hun eenvoudig leven reeds sterk gecultiveerd en zij hielden van schoonheid in lijnen, vormen en kleuren, kortom: zij hadden het leven lief.

Het werk op het land.

In Egypte regent het zelden. Gelukkig is daar de Nijl, die met zijn jaarlijkse overstromingen de bodem vruchtbaar maakt. De hele brede Nijldelta en een smalle strook grond langs de beide oevers van de stroom die zich tussen de bergen in de woestijn een weg baant, liggen de hele Zomer onder water. Ten tijde van de Pharaos zag men de boeren of fellah's, zoals ze in Egypte genoemd werden, zich naar het bevrijde land haasten en er de vruchtbare grond met houten ploegen bewerken, om hem daarna te bezaaien en een rijke oogst naar hun schuren te voeren, die de beroemdste en de grootste waren van de hele wereld. De fellah's kweekten eveneens groenten en vruchten. Zij hadden ossen, schapen, geiten, ganzen en eenden. Het paard werd er eerst in de XVI eeuw voor Kristus ingevoerd en men gebruikte het vooral in het leger. Alle transporten werden met ezels gedaan. De Egyptenaren hebben nooit kukentjes gekend.

Het werk op het land gebeurde in een vrolijke stemming, die slechts op een enkel ogenblik gestoord werd, n.l. door de komst van de tollenaar of ontvanger der belastingen. Dit heerschap liet zich nooit vernemen door de klachten der schatplichtigen en hij maakte veelvuldig gebruik van zijn stok om de betaallijng van de vastgestelde sommen te bekomen! Ja, het oude spreekwoord is hier nog eens al te waar: er is niets nieuws onder de zon. De ontvangers der belastingen maken thans wel geen gebruik meer van stokken, maar zij hebben andere, niet minder doeltreffende wapens, en het principe is in de grond onveranderd gebleven.

De steden.

De oude Egyptenaren hadden prachtige steden gebouwd: Memphis, Thebes, Abydos. Van al deze centra van beschaving is er spijtig genoeg niet veel overgebleven. Zij werden door de gang der eeuwen en de oorlogen met de grond gelijk gemaakt. Het is niettemin mogelijk om met de links en rechts verspreide overblijfselen een min of meer juiste reconstructie te maken van het oude stadsbeeld. Iedere Egyptische stad was door een dikke stenen muur omringd die slechts door enkele zware poorten onderbroken werd. De monumentale met stenen pilars afgezoomde lanen leidden van de ene tempel naar de andere. De paleizen der Pharaos en der groten van het rijk waren

werkelijk zeer weelderig: een openvolging van schitterende receptiealen, ongehoord schone private vertrekken, reusachtige magazijnen en voorraadschuren, prachtige keukens, heerlijke badkamers en vooral magneetke tuinen, welke met zeldzame, uit verre landen ingevoerde bomen, bloemen en planten versierd waren en waarin de fonteinjes lustig klaterden. De huizen der eenvoudige mensen waren meestal uit leem opgetrokken en lagen langs een doolhof van kronkelende straten en straatjes.

Er zijn ons nog veel Egyptische voorwerpen overgebleven en we kennen de manier waarop de onderdanen van de Pharaos deze gebruikten. Zo is het ons mogelijk om het leven der metsers, steenbakkers, smeden, schoenmakers, keukenpieten en beenhouwers tot in de kleinste bijzonderheden te leren kennen, en bij dergelijke spoorlijst valt het ons vooral op, hoe weinig de werkwijzen van die mensen uit die lang vervlogen eeuwen anders dedendangse handarbeiders verschillen.

Het gezinsleven.

In de Egyptische huisgezinnen heerste er een diepe wederzijdse geneegenheid en verstandhouding en een levenslustige stemming, wat sterk in tegenstelling staat met het leven van de oude Romeinen. In Egypte werden de slaven met een welwillende tegemoetkoming behandeld. Apen en honden leefden er in de huiskring. De huizen der oude Egyptenaren hadden comfortabele afmetingen. De talrijke vensters waren van beweegbaar latwerk voorzien, dat de verluchting gemakkelijk maakte. De wanden der woningen waren meestal met heikleurige stoffen behangen, aan het binnenhuis een helder en vrolijk uitzicht gevend.

In het oude Egypte werden de armoede en de ellende ernstig en met sukses bestreden, de kinderen en de ouderlingen werden er beschermd en met veel zorg behandeld.

In het dagelijks leven werd de sport eveneens beoefend, vooral de acrobatische dansen en de worstelkampen. Op de Nijl werden er dikwijls wedstrijden ingericht, zelfs balspelen, welke sterk op onze voetbal geleken.

De Egyptenaren waren over het algemeen mensen met een minzaam karakter. Zij hadden een diepe verering voor hun oppergod Râ (de zon). Ze geloofden in een nabestaan, waar de goeden zouden beloofd worden en de kwaden gestraft. Zij haatten oorlog, en wanneer de Pharaos zich verplicht zag tegen legers die lichten, moesten zij dikwijls geweld gebruiken om de bevolking van de Nijlvallie in het gelid te krijgen. Dit volk dat door verschillende van zijn vorsten, welke op veroveringen uit waren, meer dan eens in het hartas gejaagd werd, was van natuur niettemin vredelievend.

En nu jullie een en ander over het leven der oude Egyptenaren vernomen hebben, menen jullie dan eveneens niet, dat hun leven niet zo hard was als we wel zouden kunnen menen, en dat de onderdanen van de Pharaos voor velen uit het hedendangse Europa een benijdenswaardig en rustig bestaan kenden?

Aan de Kuifjeslezers uit de Brusselse omgeving, geef ik de raad eens een bezoek te brengen aan de Egyptologische afdeling van het Jubelparkmuseum te Brussel! Het zal voor hen een echte ontdekkingstocht zijn!

Westwaarts Ahoi!

naar
van **Westward Ho!**
Ch. Kingsley

De Spanjaarden zijn in Ierland aan land gekomen en de jonge zeeman Edward Leigh bevecht hen in de rangen der Engelse troepen. De vijand wil een verrassende nachtelijke aanval uitvoeren, maar Edward alarmeert zijn kameraden. De Spanjoelen worden op de

vlucht gedreven en de jonge zeeman keert met een grise Spaanse edelman terug. Het is dezelfde die hij 's avonds tevoren gespaard heeft, die toen de neergeslaalde vlag van het Spaans kamp won heroprichtten.

Edward Leigh
wordt door
lord Grey
aan
de gevangen
Spaanse edelman
voorgesteld.

Don Guzman Ma-
ria-Magdalena Soto
Mayor de Soto, wilt U
kennis maken met
Edward
Leigh?

Gaarne, ik heb
vernomen dat
de jonge señor
mijn moedertaal
spreekt.

Ja, ik spreek Spaans señor.
Ik hoop dat ik U gisteren
in de duisternis niet te
hardhandig aangepakt
heb?

Excuseer señor, maar
U was toch wel die-
gene die gisteren de
neergeslaalde vlag her-
opgericht hebt?

Inderdaad, ik moet
U bedanken voor
de hoffelijkheid die U
gehad heeft, me dat
ongehinderd te laten
doen, alhoewel ik
zonder de minste
dekking was.

Mylord, ze hebben
zoeven een witte
vlag gehesen

Dat viel
te
voorzien!

De invasie
is dus mis-
lukt!

Na deze
gebeurtenis keert
Edward Leigh
naar Bridetford
terug,
in gezelschap
van
don Guzman,
die op zijn
woord gevangen
wordt,
in afwachting
van de betaling
van het losgeld.

Edward, ik heb de
indruk, dat die
Spanjaard Rose het
hoof maakt!

Dat is begrijpelijk. Will
maar dat niets doen
weet me zwaar. Ik
hoop dat er zich
weltra een goede
gelegenheid aan-
biedt, want an-
ders wordt ik
nog gek!

Daar hij niet langer
kan aan land blijven
is Edward van wal
gestoken met
sir Humphrey Gil-
bert, die met een
vloot naar New-
Fountain uitgevaren
is om er een nieuwe
nederzetting te
vestigen.

De admiraal krijt werkelijk geen wind in de zeilen, kapitein! Men
zou zeggen dat alle natuurelementen zich tegen ons keren.

En kijk! Op mijn
schip is haast de
heeft van de be-
manning ziek en
daar hou ik
helemaal
niet van!

(Wordt voortgezet.)

De drie sigaarkens

HET was in den tijd toen ik misdierne was dat ik bij mijnheer Campens, onze pastoor, een distafal heb gekocht. Het was 't voorjaar, en op de pastoorij, waar ik dagelijks kwam, deed Rozelien, de meid, mij op een keer het onkruid uitwieden op een bed vroege groenten. Wat voor groenten het waren weet ik niet meer. In ieder geval, ik deed dat werk tegen mijn goesting, omdat wieden zo saai was. Ik wiede dus met lange vingers dat bed groenten, en waaraan dat nu lag kan ik niet verklaren — ik trok al de goede planten uit, en een soort onkruid, moore recht, opschietende plantjes, liet ik als «groente» staan. Toen mijnheer Pastoor dat vernam had hij mij met misprijzen aangekeken.

En Zondags in de pastoorij, na de vroegmis, lag daar wel het wekelijks vijf centstuk naast mijn tas, maar niet de drie sigaarkens die er altijd bij waren. Met een krop in de keel heb ik mijn boterham met confituur binnengevoerd.

De hele week dacht ik aan niets anders. Ik had in de pastoorij vrije in- en uitloop, en elke dag ging ik heimelijk naar het bed groenten kijken of het door mij ontzende onkruid misschien toch geen echte groenten waren, of zouden worden, en ik heb daar aan een kwibus hele remsen onzadig staan lezen dat het toch bonen, erwten of radijkens zouden zijn wat daar zo welig oerschoot.

Vrijdags moest ik Rozelien helpen in de werkkamer van Pastoor Campens. Een kast vol gazetten en boeken moest leeg gemaakt worden, ik moest de inhoud naar de zolder dragen, en de kast moest daarna weg. Rozelien was in de keuken bezig, en mijnheer Pastoor was een zieke parochiaan gaan bezoeken. En terwijl ik nu mijn hoopke gazetten en boeken op een stoel bijeenlegde om weg te brengen, keek ik rond in de werkkamer, waar ik anders nooit komen mocht, en ik zag op de lessenaar een kistje sigaren staan. Onmiddellijk schoot mij in het hoofd: zou het uit dat kistje zijn, dat ik Zondags mijn drie sigaarkens kreeg? Ik ging kijken. Inderdaad, dat waren dezelfde sigaarkens. Het kistje was nog meer dan half vol. Ik bleef er met een kloppend hart staan op zien. En eer dat ik wist wat ik deed, was 't gedaan — ik pikte drie sigaarkens en stopte die in mijn zak.

En juist was het berouw in mijn hart aan 't omhoog kruipen, toen de deur open ging en Pastoor Campens thuis kwam. Toen hij met zijn vriendelijke ogen zei: «Dag m'n kleine Wittekop!» ging er een steek dwars door mijn ziel.

Maar ook here, 's anderdaags, de Zaterdag, moesten de kleine jongens van mijn jaren bij mijnheer Pastoor komen biechten. Had ik daar daags te voren maar aan gedacht, ik zou nooit die drie sigaarkens hebben durven scheef slaan. En nu mag ik in mijn leven nog de grootste zonden begaan die er bestaan, nooit of nooit zal ik met zoveel schrik voor een biechtstoel zitten wachten als die keer. Een heel van de zondige drie sigaarkens, en een dat half opgerookt was, staken nog in mijn binnenzak, ze branden mij op dat ogenblik dwars door mijn kleren, dwars door mijn huid, tot op mijn misdadige ziel. Ik deed de hemel geweld aan, dat mijnheer Pastoor toch maar niet zou weten wie ik was. Ik kon bijna niet meer ademen. Ik had op dit ogenblik alle sigaarkens van de wereld willen vernietigen, verpletteren, aan stukken bijten met mijn tanden, uit puur berouw.

Toen ik eindelijk in het biechtstokje zat, met tussen het gezicht van mijnheer Pastoor en het mijne enkel de plank met gaatjes waardoor ik mijn zonden moest belijden, hield ik mijn klak zo vast voor mijn gezicht, dat er juist nog een holleke was voor mijn mond. Want ik wist toch bij ondervinding dat Pastoor Campens voor sommige van zijn kleine bengels een onderzoekende blik door de luistergaatjes wierp.

Ik zegde mijn voorbiecht, en dan...

— Drie keren gelogen, mijnheer Pastoor, min of meer.

— Goed, m'n klein manneke.

— Vijf keren ongehoorzaam geweest aan ons moeder, mijnheer Pastoor, min of meer.

— Goed, m'n brave jong... altijd luisteren naar moeder...

— Zes keren gaan zwemmen zonder zwembroek, mijnheer Pastoor, min of meer...

— Maar m'n kind, 't is toch nog veel te koud om te gaan zwemmen!

— Ja, maar, 't was verleden jaar in de Zomer, mijnheer Pastoor, maar toen heb ik het vergeten te biechten.

— Ha zo... En dan?

— Het wijwaterfleske uitgegoten, mijnheer Pastoor.

— Het wijwaterfleske?... En waarvoor hebt ge dat gedaan?

— Wel... om een fleske te hebben voor te zwadderen met kalissesap, mijnheer Pastoor.

— En hebt ge dat wijwater op de grond uitgegoten?

— Nee, nee, mijnheer Pastoor, in een kommeke... en dan heb ik er kruiskens mee gemaakt tot dat het op was.

Ha... dan is het niet zo erg... En is er nog iets?

— Geen antwoord, maar Pastoor Campens moet die benauwden zucht zeker gekoerd hebben.

— Is er niets anders meer, m'n brave jong?

— Jawel, mijnheer Pastoor... maar ik durf het niet zeggen.

— Zeg het toch maar, ik weet immers toch niet wie ge zijt.

— Ge... gestolen, mijnheer Pastoor.

— Wat zegt ge me daar!...

Ik merkte dat Pastoor Campens probeerde door de gaatjes te loeren. Ik drukte mijn klak nog vast tegen mijn gezicht.

— En wat hebt ge gestolen, manneke?

— Wel... drie sigaarkens, mijnheer Pastoor.

— Dat moogt ge toch niet doen, m'n kind, dat weet ge toch wel... En waren het er maar drie, of was 't ook min of meer?

— Nee, mijnheer Pastoor, echtkeken maar drie... en het waren maar van die kleinkes.

— Zo!... zo!... Van die kleinkes... En hebt ge die alje drie al opgesmoord?

— Nee, mijnheer Pastoor, ik heb nog één heel en één stompke.

— Wel, ge moet restitutie doen van wat ge gestolen hebt.

— Ja, mijnheer Pastoor... Moet ik dat stompke ook terug in 't kistje leggen,

mijnheer Pastoor? Hij hoorde mij zeker zuchten.

— Van eigens, dat stompke ook... En lees drie wees-gegroettes voor uw zalige penitentie en zie dat ge 't nooit meer doet.

Toen ik uit de kerk kwam, recht naar de pastoorij.

— Rozelien, zei ik, mijnheer Pastoor heeft gezegd dat ik moest wachten.

Zonder een woord trok ze terug naar de keuken. Ze liet mij zelf de voordeur toedoen, als teken van geringschating. Ik sloop de werkkamer van Pastoor Campens binnen, het sigarenkistje stond nu op de schoorsteen, en heel voorzichtig legde ik het hele en het halve sigaarke, waarvan ik met mijn vinger de zwarte as had afgekrabbd, terug in het kistje. Het halve stopte ik een beetje onder de andere. Met een verlicht gemoed trok ik stillekens weer buiten. Alles was vergeten.

's Anderdaags na de mis zat ik op de pastoorij aan tafel om te ontbijten. Mijnheer Pastoor had zelf de vroegmis gedaan en zat bij me. Naast mijn tas lagen vijf cent en drie sigaarkens. Een daarvan was het hele dat ik terug gelegd had. Ik herkende het aan het buitenblad, dat half los zat van in mijn zak te steken, en dat ik drie keren met speeksel had moeten bijeenplakken.

Toen ik het merkte voelde ik mijn oren rood worden, en het brood, wrong me wat in de keel. Mijnheer Pastoor gebarde van niets, zodat ik gerust was.

Maar toen mijn boterham binnen waren en mijnheer Pastoor zijn pijp al in de mond had, zegde hij opeens, terwijl ik mijn drie sigaarkens opnam en aan dat van de biecht nog eens likte om het bijeen te houden:

— Wittekop, smoor nu dat stompke van gisteren ook maar op!

En omdat hij zo te gewoon zegde, zonder mij te bezien, vond ik het ook gewoon. Ik stond recht, stapte de werkkamer van mijnheer Pastoor in, haalde het zwarte stompke sigaar uit het kistje op de schoorsteen, en toen ik terug kwam gaf Pastoor Campens mij zelf vuur.

(Uit «Pastoor Campens».)

Ernest CLAES.

VANDAAG vertel ik jullie een voorval uit deze oorlog, dat mij verhaald werd na de bevrijding door een van mijn beste vrienden. Ik spreek in zijn plaats.

1943's Winters. Een van mijn jonge klanten, die vóór de oorlog nog bijna een kind was, en die ik sinds het begin van de bezetting niet meer zag, kwam bij me wat materiaal kopen om een verkleind model van een vliegtuig te vervaardigen. Toen we alleen waren, vernam ik dat hij piloot was in de R.A.F. op een jacht-vliegtuig. Een paar dagen geleden, of liever nachten, vergezelde hij Engelse bommenwerpers over ons land, doch werd afgeschoten door een Duitser; toch slaagde hij er in heelhuids te dalen met een valschermscherm; hij zat nu geduldig te wachten op het ogenblik dat een Douglas-Boston hem 's nachts zou komen opknippen.

— Hoe oud ben je nu?

— Twintig jaar!

— En reeds piloot?

— Ja, op een Spitfire.

— Al een Duitser neergehaald?

— Ja, eentje slechts, want ik behaalde mijn brevet slechts een paar weken geleden. Om eerlijk te zijn moet ik bekennen dat ik niet goed weet hoe ik het klaarspeelde. Vijandige vliegtuigen waren gesignaliseerd boven het Kanaal; ik werd aangeduid om ze te vernietigen. In de verte ontwaarde ik een zwarte vlek.

Allengs wroet ze groter. Vriend of vijand? Plots zie ik hem van links naar rechts wiegen: een Messerschmidt 109. Hoe zo? Wel, die uitstekende vliegtuigen hebben op zekere gezichtshoek

Een Spitfire.

een slechte zichtbaarheid; daarom piegen hun piloten zo te wiegen wat het gemakkelijk maakt ze te herkennen. Op enige seconden tijd zijn we in elkaars bereik. Enige klassieke kunstvoortjes om aan de kogels te ontkomen, waarvan sommige de romp schrijlings raken. Dit alles gebeurt ongelofelijk snel; opeens ontwaart ik de Mof precies in mijn collimator: ik vlucht. Ik druk op de trekker van mijn machinegeweer: eenklaps schiet me de gedachte te binnen dat ik per slot van rekening mik op een mensenkind, geliefd door zijn arme ouders, even angstig als de mijne, en ik sluit de ogen, duizelend... Een weinig later, bevuut van het gevaar in het welk ik verkeer, open ik ze weer: voor mij niets meer. Ik kijk onder mij: brandend stort het vliegtuig neer in de zee.

De volgende Zomer, aan boord van een bommenwerper die terugkeerde van een vlucht naar Duitsland, moest mijn jonge vriend nog eens met een valschermscherm springen, en een tijd in België vertoeven. Hij benutte die tijd om interessante doelloven op te sporen en zocht me geregeld op, mij steeds goed op de hoogte houdend van zijn werkzaamheden. Op zekere dag meldde hij me zijn vertrek voor de volgende nacht.

— De eerste keer dat ik weerkeer boven Brussel 's nachts, zei hij, dat ik een vuurpijl los boven uw huis; aan dit teken zal je me herkennen.

Als weerziens schreef hij een rij zinnetje in mijn gouden boek, dat hij, op mijn aanvraag ondertekende op onleesbare wijze, uit voorzichtigheid.

Nooit helaas nam ik de vuurpijl waar... Sinds de bevrijding zag ik hem niet meer, die jonge held...

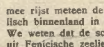
Een andere kwam wel weer. Zijn moeder vroeg me een verkleind model te maken van zijn Spitfire. Ze ging het ophangen als ex-voto, voor het beeld van Onze Lieve Vrouw, Patrones van de vliegers, te Brussel, in de Kappellekerk.

WIST-JE?

DE BOOMERANG.

Al onze lezers hebben zeker reeds horen sprekken van een boomerang, het wapen dat nu nog gebruikt wordt door de welden uit het binnenland van Oceanië en dat, wanneer het door een verrouwde hand geworpen wordt, het wild treft en dan in een boog terugkeert tot voor de voeten van de man die het wapen geworpen heeft. (Als ik niet vergis, heeft de Woudloper julle in een van zijn kronieken in de loop van het vorig jaar uitgelegd, hoe men een boomerang kon maken en hoe die moest gehanteerd worden).

Weten jullie, dat die eigenaardig voorwerp uitgevonden werd door de Egyptenaren welke leefden onder de XII dynastie (ongeveer 3000 jaar vóór Kristus). Enkele exemplaren van boomerangs uit dat tijdperk bevinden zich in de Egyptologische afdeling van het museum van het Jubelpark te Brussel. Het is thans uitgemaakt, dat de boomerang uit Egypte komt. Maar daarvoor rijst meteen de vraag hoe de achterlijke volkstammen uit het Australisch binnenland in het bezit geraakt zijn van deze Egyptische ontdekking. We weten dat de schepen van de Pharaos waarvan de bemanning meestal uit Feniciëse zeelieden samengesteld waren, Indid reeds lange de zeeweg bereikt hadden.

VAN WAAR KOMT HET GLAS?

Het zijn de Feniciërs welke te Noorden van Palestina woonden, die het glas, dat uit wit zand gemaakt wordt, toevallig ontdekt hebben, toen ze op een avond op een verlaten strand hun eene knieken op twee salpeetresten, welke zij in het wit zand gevonden hadden. Na hun eentmaal bemerkten de zeelvaarders dat het zand met de salpeter samengevochten was tot een harde en doorschijnende stof en zo hadden ze de bereiding van het glas uitgevonden zonder dat ze het zelf wisten...

IN TWEE WOORDEN.

— De eerste spoorlijn werd in het jaar 1790 te Leeds in Engeland aangelegd door de ingenieur John OUTRAM. Ons modern woord tram komt van de naam van deze Engelse ingenieur, die als de vader van de tramwerken mag aansen worden.

— In de Noorse stad Bergen regent het 300 dagen op een jaar. Wie zou daar nu gaarne willen wonen?

— Het woord miljoen was vóór het begin van de XVIe eeuw onbekend. Het is in Italië ontstaan.

EVEN LACHEN.

Leraar: Noem een ziekte welke in geen enkel land ter wereld voorkomt? Leerling: De zeeziekte, meester!

Kruiswoordraadsel.

HORIZ. : 1. Afk. van laatste kwartier. — 2. Franse stuiver. 3. Ope-
ning van een vuurberg. —
4. Deltige stijl voor uur.
— Siede. — 5. Vlaggen.

— 6. Slot.

VERTIK. : 1. Verkorting

van Vader. — 2. Stang

van een wiel. — 3. Vorm

van eten. — 4. Oud Ger-
maans letterteken. — 5.

Vorm van het werk-
woord arren. — 6. Hand-
vatstel. — 7. Afrikaanse

plantensoort. — 8. Borst-
harnas.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or", PRESENTEERT JULLIE : DE WONDERBARE UITVINDING VAN PROFESSOR HYX

Tekst en tekeningen van Paul Cuvelier.

UW ASSISTENT HEEFT GELIJK PROFESSOR. EN
GEZIEN HET BELANG VAN DE ZAAK MOET MIJ
HET WAGEN. WE ZIJLEN ONZE NATUURLIJK
KLAAR HOUDEN OM TUSSENBEREIDE TE KOMEN
ZOAHAAST DIT MOEGELIJK WORDT.

ONTROEBD NIEKT PROFESSOR HYX DE HANDEN
VAN JEAN MARC.

HA MIJN VIEND, WEESE
VOCH VOORZICHTIG!

U MOET
NIETS
TE VREZEN

EEN OGENBLIK LATER WANDELT DE JONGE MAN
VOORBIJ DE AMBASADE VAN POLONIË EN STAPT
IN EEN CAFE, DAT NIET TOEGEVOREN DE AMBA-
SADE GELIJKT IS.

MAAR HIJ HEEFT NIET OPGEMERKT DAT MEN
HIJN DADLIJK HEEFT ONTDEKT.

Olrik is naar Larkana vertrokken, waar de spoorweg gesaboteerd werd. Daar bereikt hem een boodschap van Li, waarin gezegd wordt dat de boy Nasir door de Bezandias als een Engels agent ontmaskerd werd. Zokaast hij dat veruimen heeft, keert Olrik naar Karachi terug.

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

DE WAGEN VAN OLRIK IS NOG MAAR NAUWELIJKS VOORBIJ DADU, WANNEER DE BAAN PLOTS DOOR EEN GAPENDE RUOF ONDERBROKEN WORDT.

DAT KOMT MEERMAALS VOOR IN DIT SEIZOEN, KOLONEL! WE ZULLEN ER MOETEN RONDRIJDEN.

VERDUIVELD! WAT 'N TE-GENSLAG!... VOORUIT, RUD MAAR ROND!

MAAR MEN KOMT VOOR NIEUWE KLOVEN TE STAAN, EN DE AUTO GERAAKT STEEDS VERDER VAN ZIJN WEG AF. DE CHAUFFEUR VERLUST DE RICHTING.

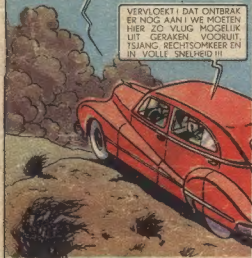
EN WANNEER MEN ER EENS IN ZIT, GERAAKT MEN ER NIET GEMAKKELIJK MEER UIT. ER KOMT NOG EEN NIEUWE VIJAND OPDAGEN: HET ZAND.

PLOTS VERSCHIJNT ER EEN EIGENAAR-DIGE KOPERKLEURIGE WOLK AAN DE HORIZON.

DE MOESSON KOMT RECHT OP ONS AF, KOLONEL!

VERVOELT DAT ONTBRAK ER NOG AAN! WE MOETEN HIER ZO VLUIG MOGELIJK UIT GERAKEN. VOORUIT, 'SJAANG, RECHTSOMER EN IN VLUIG SNEHEID!!!

DE WAGEN SCHIET VOORUIT, MAAR HET ONEFFEN TERREIN EN HET DRIEZAND VERHINDEREN DE TERUGTOCHT.

PLOTS SPRINGT DE CHAUFFEUR HALF RECHT, NIJST VOOR HEM SCHEURT DE GROND OPEN!

DE MAN AARZELT NIET: IN VOLLE VAART DAALT HIJ NAAR BENEDEN OM DE NODIGE SNEHEID VOOR HET KLIM-MEN TE VERKRIJGEN...

... DE WIELEN ROLLEN ALS RUPSBANDEN NAAR BOVEN, MAAR BIJLIJVEN PLOTS STEKEN DE WAGEN GERAAKT GEEN METER VERDER MEER...

DE MANNEN SNIJDEN IN ALLERIJL TAK-KEN AF, OM ER EEN MAT MEE TE VLECHTEN, DIE ZE ONDER DE WIELEN ZULLEN SCHUIVEN OM DE LAATSTE SPRONG MOGELIJK TE MAKEN...

TE LAAT! DE MOESSON HEeft HEN BE-REIKT, EN VAAGT DE HELLING WEG. HET STINKEND EN VERSTIKKEND ZAND DRINGT OVERAL DOOR, HET BIJT IN DE OGEN EN VERDROOGT DE KELEN...

